

Érkezés

„Nosce te ipsum.”

- Fuss Jeremy, fuss! – kiáltotta hátra Sam, miközben eszeveszett tempóban rohant előre, szemével a lehető legmegfelelőbb utat kereste a sűrű aljnövényzettel benőtt erdőben. Kisebb-nagyobb bokrok, kidőlt, odvas fák, néhol sziklák állták útjukat, ám ők nem torpantak meg egy pillanatra sem, hatalmasat szökkenve jutottak át az eléjük kerülő nehézségeken. Olykor szinte repültek az előttük felbukkanó akadályok fölött, bízva abban, hogy mögötte nem bújik meg semmi veszélyes. Földet érve lábukkal felzavarták a pihenő avart és a frissen hullott levelek szertesztét repültek, még inkább háborgatva az erdő nyugodalmát. Míg a talajt az emberek mozgása, addig a fák lombját az enyhe szél rázta meg, melyek levelei között átszűrődtek a napsugarak, különös fényjátékot űzve a két menekülő körül. Homlokukon gyöngyözött a veríték, az apró cseppek rohamléptekben indultak lefelé az arcukon. Tudták, hogy tétje van annak, amit tesznek. Ez a tét pedig az életük. Így hát minden erejüket összeszedve, már-már fizikai korlátjaikat feszegetve szaladtak előre, a kiutat keresve. Nem akartak kudarcot vallani és mindenféle harc nélkül eldobni egész addigi életük. Félték a szörnytől, mely üldözte őket és nem távolodott el egy pillanatra sem. Éppen ezért kellett minden erejüket beleadva futni, ki az erdőből. Sam már-már látta az előttük elterülő tisztást a milliónyi lengedező levél mögött, azonban még mindig túl messze jártak.

- Ne add fel, mindjárt kiérünk! Siess! – szólt ismét, elhaló hangon, levegő után kapkodva, miközben az utolsó csepp erejét is beleadva egy végső sprintbe kezdett. Pillanatok múlva, az utolsó útjába kerülő gallyakat is félrelökve kiért a tisztásra, ahol egy fekete terepjáró ácsorgott. Samuel hatalmas lendülettel az autó irányába folytatta a hajrát, alig tudott megállni előtte, majd leütötte a tetején lévő stoppert. Társa nem sokkal később hasonlóan cselekedett.

Szívük majd kiugrott a helyéről, amit a heves légzés csak tetőzött. Patakokban folyt róluk az izzadság, teljesen kimerülve roskadtak le a jármű árnyékába, hogy legalább a Nap ne tetézzék a hőséget és nagyokat ittak a kerekek mellé helyezett kulacsokból.

- Harmincöt másodperc. – lihegett Sam. – Ennyivel buktuk el.

- Csakhogy az még mindig túl sok hátránynak. – ivott pár kortyot Jerry is a zihálások közepe.

- Igen, de legalább faragtunk belőle. Eddig egyszer sem sikerült az ideális vonalon mennünk. - csukta be a szemét egy pillanatra pihentetésképp.

- Van még időnk, és nem adjuk fel.

- Nem is, ezt a harminc perces távot mindenképp kipipáljuk. Nem fogjuk itt elbukni az őrpróbákat!

- Naná! Megmutatjuk Willnek, hogy nem vagyunk mi olyan puhányok, mint ahogy ő hiszi, képesek vagyunk rá. – szorította ökölbe kezét Jeremy.

- Csakhogy Neked ötven másodperc a hátrányod. – mutatott némi önteltséggel fűszerezve társa felé.

- Sebaj, majd behozom. – vont vállat. – Csak tudnám, hogyan gyorsultál fel ennyire? Két hónapja még nagyon egyformák voltak a tesztjeink, szinte mindenben én voltam előrébb, de most? Lassacskán ég és föld. – csodálkozott a fiatalabb srác és próbálta barátja tekintetét fürkészni.

- A sok és kitartó edzés meghozza gyümölcsét. – felelte zihált vigyorral Sam.

- Jobb hazugságot nem tudsz kitalálni? – kérdezett vissza azon nyomban fél mosollyal, mert rögvest észrevette, hogy nem mond igazat, hisz már gyerekkoruk óta ismerték egymást.

- Jól van. Az igazság az, hogy nem tudom, a legutóbbi tesztek óta csak jobb és jobb vagyok, bár az utóbbi időben néha megtaláltak a fejfájások is, de fogalmam sincs, miért van ez. – tárta szét karját őszintén.

- Ez van és kész, igyekszem behozni a lemaradást. És megelőzlek, de utána nem hagyom magam. – vigyorgott nagyot, aztán mindketten csendben pihenték ki a fáradságukat, még mindig nagyon lihegtek.

Samuel és Jeremy is húszas éveik elején jártak, előbbi huszonhárom, a másik huszonegy éves volt. Még alig lábaltak ki a gyerekkorból és szinte be sem értek a felnőttkorba, mégis nagyon eltökélten állták a sarat, mely a Testőrség kötelékébe vezette őket. A jelentkezésük óta eltelt két év és még inkább biztosak maradtak abban, hogy nekik ez az életük. Még egy esztendő tanulás állt előttük, hogy teljesítsék a bő hároméves kiképzést és teljes jogú Őrök lehessenek. Erről szólt az egész életük, ezért kellett harcolniuk a bennük élő szörnyel, mely néha-néha előtört és próbálta térdre kényszeríteni őket, hogy adják fel. Megtörtént ugyanis, hogy olyan feladatokat kaptak, amik szemlátomást szinte végrehajthatatlannak tűntek, mégis sikerült nekik, vagy ha nem is, közel jártak hozzá. A tanulást egyedi módon oktatták, az első évben már kiderült, hogy ki mer csalni és ki nem a próbákon. Általában egy hetes próbát kaptak, mint ez alkalommal is. A Sziklás-hegységben jelölték ki nekik egy területet, megadták a feladatokat, kijelölték a pályákat és ezeket a hét végére teljesíteniük kellett. Nem csaltak, nem azért mert nem tehették meg, hiszen senki sem felügyelte őket, csupán egy óra, mely tárolta az időket. Ám tudták, hogy ha nem hajtják végre a próbát, akkor saját magukkal tolnak ki és maradnak le a többiektől, éppen ezért igyekeztek minél jobban teljesíteni. Az utolsó évet is szerették volna eredménnyel zárni azzal, hogy sikeresen veszik a Végső Próba nevezetű akadályt.

Jeremy pár centivel talán alacsonyabb volt társánál, de ahogy egymás mellett ültek az árnyékban, ez meg sem látszott. Nagy barna szemével a tájat kémlelte és mindig csodálattal töltötte el az érintetlen természet varázsa. Szerette a gyengéd szellőt, mely most is borzolta

a fákat és rövid haját, mely elől néhány tincsből hosszabbra nőtt. Kedves tekintete egyszerre tűnt kislánynak és férfiasnak. A hűsítő fuvallat hatására egy pillanatra becsukta és pihentette szemét. Alkatán látszott a két év kemény munka eredménye, melyet a szokványos őrési ruha takart. A nagy meleg miatt felül most csak a fehér, combig érő, ujjatlan, ingszerű ruhadarab takarta testük, melyet derék tájt egy öv fogott közre. A ruha szélein fekete csíkok húzódtak, valamint szimmetrikusan, függőlegesen középen két másik fekete sáv vonult végig a ruhán, mely alul megtörve kapcsolódott az alsó csíkhöz. Gombok helyett cipzár és tépőzárak tartották zárva az öltözetüket, mely középen egymásra simult. Alul egy kék hosszú nadrágot viseltek, valamint egy kényelmes bakancsot. A meleg ellenére a nadrág meglehetősen kellemes érzetet biztosított, egyáltalán nem sült benne ropogásra az ember. Nem árulták el eddig nekik, hogy miből készült, de hogy nem szokványos bolti ruhaneműt kaptak, abban bizonyosak voltak.

Samuel lassan feltápáskodott és leporolta magát. Hasonlóan erős testfelépítésű ember volt ő is. Markáns arca első látásra komornak tűnt, pedig mindenki vidám embernek ismerte. Ám ha nem talált rá okot, nem mosolygott. Így történt ez most is. Rövid sötét hajába a szél nem tudott belekapni, csak próbálta összeborzolni, kevés sikerrel. Kék szemei azonban vidáman csillogtak a Napfényben, ez mindent elárult, hogy kedve korántsem szomorkás.

Szétnézett a tisztáson, ahol még feltűnt a legutóbbi tűzgyújtás sötét helye, az autótól távolabb. Azonban se kis házikó, se egyéb eszköz nem látszódott, csak a méretes terepjáró és ők álltak ott. Szerencséjükre egy újabb fárasztó edzéssorozat után végre várt rájuk egy kis pihenés is. A Nap már erősen lefelé ereszkedett az égbolton, azonban még hátra maradt egy utolsó feladat sötétedés előtt. Nemsokára Jeremy is felugrott az autó mögül, Sam épp a platón keresett valami rágcsálnivalót.

- Még van három napunk, és azután mehetünk haza. Szeretném már látni a családom. Nagyon hiányoznak. Addig remekül kikészítjük magunkat. Te mész valahova a családlátogatáson kívül? – lépett az autó hátuljához a másik tanonc.

- Hmm, lássuk csak. Először is visszamegyünk Garden Citybe, majd igen, a családomhoz, őket ki nem hagynám, aztán meg... – egy pillanatra megállt és a kezével kotorászott a holmik között, majd folytatta – jó lenne elmenni, megnézni valamit. Lesz baseball meccs a hétvégén. Csak adjanak legalább egy teljes nap eltávot. Áh, meg is van. – húzott elő egy sóspálcikás csomagot.

- Egy teljes nap, de kettő sem ártana. Hiú remények, eddig mindössze ha jól emlékszem kétszer kaptunk két napos eltávot. – támaszkodott az autónak Jerry, majd sóhajtott egy nagyot, kifújva ezzel végleg a futás fáradalmait. – Hiányoznak az otthoniak.

- Bizony. És hiú ábránd a két nap, ezt én is tudom. – ugrott le a járműről Sam, majd kibontotta a csomagot. – Csakhogy tudtuk, ezzel fog járni ez a kiképzés... sok-sok fáradtsággal és nélkülözéssel. Ehhez tartjuk magunkat. Még mindig.

- Jó, jó, meg is teszünk mindent annak érdekében, hogy teljesítsük ezt a három évet. – indultak el a tisztás közepe felé, ahol a tábortűz helye is látszott. – Úgy érzem elég jól haladunk eddig.

- Maradjunk a negyven hónapnál. Biztosan nem ússzuk meg három évvel. Nincs akkora mákunk. – helyesbített Sam, miközben egy rágcsálnivalóval hadonászott.

- Ha a három év ment, az a négy hónap már gyerekjáték lesz. Csak bírjuk szusszal. Ezeket az utóbbi próbaheteket nagyon rafinált technikával alkották meg.

- Bár egyre nehezebbek, de ezután is menni fog, ehhez nem fér semmi kétség. Megoldunk mindent barátom, ne aggódj. – zárta le a beszélgetés ezen részét, majd felé mutatta a ropiszacsokót, de Jerry a fejét rázta, jelezvén, hogy nem kér. Megálltak és figyelték tájat, ez náluk afféle pihenésként hatott.

- Will legutóbb említett valami alaszakai feladatot is, nem tudod, hogy az mit takar?

- Alaszakai? Mi a... – nézett nagyot meglepődésében. – én nem is hallottam ezt, mikor mondta?

- Az indulás előtti napon megállított, mikor a kezembe nyomta a heti próbának a feladatait és egyéb papírokat, akkor említette Alaszkát meg Kanadát, hogy oda is átküldenek minket a jövőben, csak jött egy sürgős hívás és mennie kellett.

- Na látod, én erről semmit nem tudok. Remélem időben fog szólni. – rágcsált tovább az idősebb. – Akkor részleteket Te sem tudsz. Meg az is egy jó nagy kérdés, hogy a jövőben mikor?

- Fogalmam sincs. Csak az imént eszembe jutott és gondoltam megkérdezem.

- Ez remek, ott is kellemes a klíma, jól be kell öltözni, ha visszamentünk és el nem felejttem, rögtön megkérdezem, nem akarok az utolsó pillanatban értesülni róla, erre lelkileg is fel kell készülni. - szólt némi iróniával fűszerezve.

- Mikor elrohant még a folyosó végéről szerintem nekem mondta, hogy tíz nap. Ha tíz naposra tervezik, örülni fogok neki, nem szeretem én annyira a hideget.

- Gyűjtögethetjük egész nap a tűzifát, tuti, hogy annyi üzemanyagot nem kapunk, hogy fűthessük az autót mind a tíz nap... ha tényleg tíz naposra tervezik. – nézett Sam a kocsijukra, melynek első ajtaján egy jel díszelgett. Egy sötét körgyűrű alapon helyezkedett el egy furcsa alakzat, amit az Őrség röviden úgy jellemezett, hogy „a Földből kardot kihúzó alak stilizált rajza”. Ez volt a Testőrség alapszimbóluma.

- Sőt, nemcsak ennyit mondott, hanem, hogy pontosan idézzem „tíz nap és szeresd a medvéket”. Hogy lesz-e ott egyáltalán vagy csak beugratott, azt nem tudom.

- Nah, a medvéket szeretem, csak ne jöjjenek túl közel.

- Ezzel én is így vagyok. Bár ha a sivatagot túléljük, ez már szinte gyerekjáték lesz. – nyugtatta a társát Jerry, majd mégis vett egy szál ropit és mindketten nekiláttak a nassoláshoz. Ám amint elfogyasztotta felfigyelt egy aprócska, viszont annál különlegesebb zajra. Fülelt, fülelt,

csak hogy beazonosítani nem tudta. Amikor Samuel észrevette, hogy barátja ide-oda forgatja a fejét, inkább kérdezett.

- Mi a baj?

- Te nem hallod?

- Ööö... nem... – kezdett fülelni, majd folytatta – várj, mégis! – válaszolta halkán és ő is keresni kezdte fülével és szemével egyaránt a hang forrását. Egy alig hallható mély hang ütötte meg a fülüket, mely talán egy nem szokványos repülőéhez hasonlított. Jeremy az eget kémlelte, majd mikor megfordult észrevette amit keresett. Az égbolton egyre növekvő tárgyat pillantott meg, amit nem tudott tisztán kivenni, majd oldalba bökte társát, aki azonnal odafordult. A tárgy fénye lassacskán elvakította a szemüket, ám csakhamar egy meteoritra kezdett hasonlítani. Már amennyit ki tudtak venni alakjából. Sam a kezében tartott sóspálcikát a szájához emelte, ám mikor felfigyelt az égi jelenségre, kiesett a kezéből, ahogy a csomag ropi is és tátva maradt a szája. Amikor először meglátta még távol járt, de irtózatossággal közeledett a föld felé nyugat felől. Azonban váratlanul több darabra szakadt, amitől kissé hátrahőköltek mindketten, majd másodpercek elteltével a hangját is hallották, ahogy a robbanás megtörtént. Két része nagyjából folytatta az eddigi útirányt, míg a harmadik része észak felé indult el. Alig telt el néhány röpké pillanat a két kis meteor óriási sebességgel húzott el a fejük felett, amit fülüketítő hang kísért. A zaj hatására mindketten a fülükhez kaptak és úgy követték szemükkel a száguldó tárgyak útját. Ekkor hatalmas aranyszínű csóvát lengettek maguk mögött, ám a vakító fényességétől mindez alig látszódott.

- Az ördögit neki! – álmélkodott Jeremy is, és mikor melyik fényes tárgyat követte nyomon, melyek már jellegzetes fehér füstszerű csíkot hagytak maguk mögött a távolban. Gyorsan elvesztették a szemük előtt a tárgyakat, pillanatok alatt eltűntek és valahol a messzeségben értek földet. A hangjuk elhalt, az ég is rövid idő alatt kitisztult, mintha semmi nem történt volna.

- Mi a... franc?! Azt a jó mindenit! - nézett nagyot Sam, miközben nagyon lassan beszélt, szavanként meg-megállva a meglepettségtől. – Nagyon durva! – csodálkozott. – Elképesztő... előtűnnek a semmiből, a frászt hozzák ránk, majd eltűnnek. Ki tudja, milyen távol csapódhattak be. Ilyet se lát az ember mindennap! Kettő keletre, egy északra ment, csak szólnak tán, hogy mi történt. – reménykedett, mert érdekelte, hogy milyen események következnek. – Ezt biztos, hogy sokan látták. Félelmetesen közel voltak! – aggódott a tanonc és még mindig azokat a pontokat figyelte, ahol eltűntek a meteorok. – Nem szívesen lennék a becsapódás közelében! Bár követném, csak sajnós az a baj, hogy nem mehetünk utánuk. – töprengett, majd elindult gyors léptekkel az autó felé és előkapta a mobilokat. – De infókat még szerezhetünk!

- Igaz, ha szükség lenne ránk, úgymond szólnának. Bár ez kizárt dolog ekkora távolságból. Ilyen sebességgel több száz vagy ezer kilométerre is eljuthatnak egy perc alatt. Remélem nem lakott területen fognak padlót!

- Reméljük! Ilyet se láttam még életemben, majdhogynem a fejünk felett robogtak el! – álmélkodott még mindig a telefonokat a kezében szorongatva, amikre azonban percek múltán sem érkezett üzenet. Vártak és vártak, feszülten figyelve, ám nem történt semmi...

- Fel kellene hívni Willt... hívom is. – dobta oda az egyik mobilt Samnek, majd a sajátján tárcsázott is. – Aztán meg a családot. – egy pillanatnyi csönd következett, mindketten türelmesen, belül mégis idegeskedve várták, hogy felvegye valaki a túloldalt. Az egyik mobilon a kiképzőjüket hívták, míg a másikon Sam családját. – Üdv Will! Nem zavarlak sokáig, de láttad ezt a valamit itt az égen?

- Persze, ha arra a két kődarabra gondolsz. Iszonyatosak voltak! Majdhogynem megérintettük őket. Kettőt láttunk mi is innen, a támaszpontról. Ha jól tudom, volt egy harmadik is. Az egyik itt Kansas államban Wichitában csapódott be, egy másik Iowa-ban, lakatlan területen, a harmadik pedig a montanai Helena mellett. Egyelőre ennyit tudok.

- Köszönjük, jó hallani némi friss hírt.

- Nincs mit, szívesen. Egyelőre csak ennyink van, még most érkeznek az infók. A Hírnökök mint mindig most is folyamatosan küldik a híreket. Aztán sok szerencsét a további három napra! Ha bármire szükségetek van csak szóljatok! – mosolygott egyet Will és lerakta a telefont.

Jerry miután felhívta a családját megbeszélte Sammel a kapott információkat, aztán mivel mást úgysem tehettek, folytatták az edzéssorozatot. De nem tudtak egy fontos apróságot... amit láttak, azok nem meteorok voltak, hanem valami sokkal másabb és veszélyesebb...

USA, Iowa állam, Decorah közelében:

Az űrből érkező méretes kődarab a földet érés előtt magával rántott számos fát, majd becsapódáskor még hosszan szántotta fel a földet, meglehetősen nagy robajjal. Métereken keresztül túrta maga előtt a talajt és mindazt, ami azon nőtt, szerteszét dobálta az útjába kerülő fákat, köveket, és mindenféle törmeléket, majd végül megállt. A tárgy még haloványan izzott, félig földbe temetve, az útját pusztítás és gomolygó füstfelhő jelölte, mely még hosszú percekig terjengett, főként a jövevény körül, ahogy felforrósította a talajt. Nem mozdult a környéken semmi, minden megdermedt a hirtelen érkező tárgytól, a környéken magasodó fák mereven figyelték a földbe temetett sziklát. Sehol egy madár vagy más állat, hangot mindössze a lombok halk susogása adott. Szinte teljes csend ült a tájra. Nem mozdult semmi, csak a függőleges füsttel játszott kecsesen az enyhe szellő.

Egy kis idő elteltével azonban valami megmozdult. A meteor mérete folyamatosan csökkent és egy halk, különös hang hallatszott, mely a hegesztés hangjának és a fémes felületek súrlódásának torz elegyéhez hasonlított. Mindez alig hallható hangon. Amikor a tárgy mérete már a felére csökkent, az egyik része megmozdult. Nem látszódott tisztán mi is történik, a terjengő füst lágyan fogta közre és takarta el a szem elől. Hamarosan egy mozgó folt tűnt elő, mely egyre nagyobbra nőtt, kontúrja élesedett. Aztán ahogy egyre inkább kiért a fátyolból

egy ember alakja rajzolódott ki. Kopasz fején megcsillant a napfény, egy húszas éveinek végén járó arc jelent meg, robusztus alkatát sötét póló és nadrág fedte. Lábain sötét bakancs óvta lépteit, ahogy kikecmergett a kráterből. Kába volt még, ám próbálta összeszedni magát. Alig jutott el harminc méterre, aztán úgy rogyott össze a fáradságtól, mint valami kártyavár, melyet megérint a huzat. De látta a verőfényes napsütést és megnyugodott. Próbálta mihamarabb összeszedni magát, ám csakhamar hangokat hallott. Közeledő járművek hangjait. A pihenést későbbre kellett halasztania. Feltápáskodott amilyen gyorsan csak tudott és próbált eltávolodni a becsapódástól, bár a futás igencsak nehezebbre esett, így az érkező autók hamar kiszúrták és bekerítették. Egy tucat terepjáró érkezett, akik pillanatok alatt elfoglalták a helyüket. Katonák voltak. Egy közeli támaszpontonról küldték őket. Ők maguk is meglepődtek az ember láttán, aki láthatóan labilis járásával amúgy sem jutott volna túl messzire. Elfogyott minden ereje. Elfogták és mivel nem tudták kicsoda, magukkal vitték a bázisra, nagy részük viszont ott maradt őrizni az objektumot.

USA, Montana állam, a Sziklás-hegység lábainál (Scratchgravel Hills):

A hegység lábainál egy különálló dombon egy középkorú férfi gyakorolt mozdulatokat kedvenc kardjaival a kezében. Erőteljes alkatának köszönhetően játsznyi könnyedséggel forgatta a pengéket, bizonyos mozdulatokat többször elismételve, gyakorolva ezzel és még magasabb szintre fejlesztve vívótudományát, kiküszöbölve a legapróbb csorbát is. Ugyanis már nagy tapasztalat birtokosa volt, annyi eltelt éven keresztül csak gyakorolt és tanult. Nemcsak a vívást, hanem megismerte a természetet, az állatokat, az embereket. Óriási tudásával védte mindazokat, akik rászorultak. Gesztenyebarna szemei magabiztosságot sugalltak, arckifejezése nem mutatott érzelmeket, rövid, sötétbarna hajának egy tincse elől hosszan lenőtt, már-már a szemébe ért. Jobb szeménél egy tetoválás pihent, mely egy függőleges hullámvonalat mutatott a szemét keresztezve. Emellett a szeme külső sarkából két íves vonal mutatott a hullámvonal végeihez. Hogy mit is jelentett mindez, azt csak ő tudta. Nyakában egy lánc lógott, rajta egy ezüst tok, amely egy fényképet óvott, két kis gyermek arcot. Ruházata emellett egy barna kopott, hosszú ujjú textilruha volt, melyet derekán vaskos kötélszerű öv fogott át. Elnyűtt kék nadrágját már lassan cserélni lehetett volna, sötét színű bakancsa szintén viseltes állapotokat mutatott. Ezt őt cseppet sem zavarta. Elégnek tartotta azt, hogy izmos, jó kondícióban tartott testét takarta és szükség esetén némileg melegen tartotta a ruha. E marcona kinézetű ember megjelenése első látásra inkább félelmet keltett a maga bő két méteres magasságával, ám azon kevesen, kik ismerték, tudták miért olyan zord, amilyen.

Mellette még égett a nemrég rakott tűz, melyen könnyed uzsonnáját készítette el. Ezt elfogyasztva tovább gyakorolt, miközben a lángok felett hagyott egy kis húst, hadd süljenek jól át, későbbre még jól jönnek.

Begyakorolt mozgássort ismételt el többször is, majd egyszer csak megállt. Meredten állt, mintha megfagyott volna, ám csak hallgatózott. Nem szokott ő ilyet tenni, hiszen minden hangot jól ismert már, csak hogy ez most még az ő fülére is szokatlanul hatott. Pár másodperc múltán leengedte kardjait és megfordult. Tudta, hogy az égen kell keresni a hang forrását, és akkor meglátta a meteort, mely hatalmas sebességgel közeledett. Eric egyetlen mozdulattal a hátán lévő tokokba tette a pengéket és a tűzhöz lépett. Gyorsan lekapta a húsokat, tasakba tette, aztán eltaposta a lángokat és földet rugdosott rá. Olykor-olykor hátrapillantva igyekezett mindvégig figyelemmel követni az eseményeket. Sejtette, hogy baj lesz. Az égi tűnemény Helena város felé közeledett. Pillanatok alatt megérkezett és a település szélé felé vette irányát. Számos házat úgy söpört el, mintha azok csak papírból lettek volna, darabokra szaggatta őket, miközben a közelükben lévőkben is jelentős károkat okoztak a szanaszét repülő törmelékek. Úgy tűnt vég nélkül tarol le mindent, aztán egyszer csak megállt. Az anyaföld állt a rombolás útjába, épp az egyik épületet döntötte romokba, miközben földet ért. Eric több kilométerre tartózkodott a várostól, mégis eljutottak hozzá a robbanások és a pusztítás hangjai. Ő nem is tétovázott, azon nyomban motorjára pattant és a lehető legrövidebb úton Helena felé indult, feltűnően nagy sebességgel.

Még tíz perc sem telt el, Eric már oda is ért. Járművét biztonságos helyen hagyta, aztán rohant segíteni, mivel elég nagy zűrzavar támadt a településen. Az emberek, mint egy megzavart hangyaboly, össze-vissza rohantak, próbálták a sérülteket menteni. A távolból Eric számára megtévesztően hatottak a látottak, sokkal több házat terített le az égi jövevény. A tűzoltók már a helyszínen dolgoztak, ám a férfi nem törődött velük, túlélők után kutatott meglehetősen gyorsan. Őt aztán nem zavarta az esetleges égő vagy veszélyesen omladozó épületek felkutatása, bátran berohant és kimentette a bennrekedteket. Számos házat bejárt és ha valakinek segítség kellett, rá lehetett számítani. Fél órán belül mindenkit biztonságos helyre szállítottak, és miután erről Eric is meggyőződött, elindult megkeresni a meteort. Sok mindent látott már életében, ám ilyet még azelőtt sohasem. Próbált minden pillanatot megörökíteni emlékezetében, egyszerre csodálta és rémisztette a hatalmas kötömb látványa. Megközelítőleg két méter átmérőjű egyetlen felületű szikla feküdt a földön, egyik vége a talajba temetődött. Hosszan elnyúló árkot hagyott maga mögött, kettészelve a házat, amit a harcos is megcsodált. Időközben kezdtek gyűlni az emberek a becsapódás helye körül és ők is ámultak a látottakon. Hosszú percekig vizslatta a szikladarabot, végül megakadt a szeme egy apróságon. Mintha valaki kimászott volna a gödörből. Alig észrevehető nyomokat látott csupán, de ez neki épp elég volt. Nem hitte, hogy bárki a városból járt volna itt előtte, főleg nem a kráterben, hiszen a törmelék és a környező szomszédos házak teljesen körbekerítették a tárgyat. A végére akart járni a dolognak. Úgy tűnt a nyomok kivezetnek telekről, és kivisznek a településről is. Épp időben vette észre, mert

egyre nagyobb tömeg övezte az égből jövő tárgy helyét. Eric csak remélte, hogy megtalálja a lábnyomok tulajdonosát...

USA, Kansas állam, Wichita várostól keletre, egy farmon:

Késő délután felé járt az idő. Kevin a szobájában ücsörgött és próbált tanulni. Kevés sikerrel. Egyszerűen nem értette a matematika ezen részét. Túlságosan bonyolultnak tartotta. Inkább becsukta a füzetét, elterült az ágyán és elmerengett. Nem gondolt semmire, csak nézte a fehér plafont. Mindaddig, míg valami különleges zajra nem lett figyelmes. Fülelt, először azt hitte, hogy a házukból ered, aztán ráéismélt, hogy kintről szűrődik be. Egyre hangosabb és hangsabb lett, már-már érezhetően közel járt hozzá. Ahogy egy pillanatra a lámpa fénye is eltompult meg is ijedt, érezte, ahogy a házuk is beleremeg, mintha valami az épület felett száguldott volna el, végül robbanásszerű hangot hallott, ami nagyon közel történt. Néhány másodpercre az áram is elment, aztán visszatért a házban.

Rögtön felpattant és kisietett az erkélyére. Láta, a farmjuk túlsó végén recsegve-ropogva kidőlő és már kidőlt fákat, az onnan felemelkedő hatalmas gomolygó füstöt. Az égen még itt-ott szemet szúrt az oszladozó ködfelhő, mely a meteor útját követte. A fiú amint megpillantotta, rögvest sarkon fordult, nem ámuldozott egy percet sem, és a legrövidebb úton kirohant a házukból. Szülei épp a városba mentek, így csak kutyájával együtt voltak otthon. Amikor Kevin kifutott az épületből a bent csaholó eb is követte gazdáját.

Deltával, a belga pásztorkutyával rövid idő alatt kiértek a birtok másik végére. Mindössze egy mezőn kellett átnyargalniuk, amit valaha a távolabb húzódó rengeteg terített be. Ám most az ottani zöld növényzet nagy része a földön hevert. Kidőlt, darabokra zúzott fák tarkították a tárgy útját, ahol a meteor földet ért. Kevin átugrott pár fatörzset és megdöbbenve vette szemügyre a kavargó füstből haloványan előtűnő szikladarabot.

- Aszta, Delta, nézd mi zuhant ide! – intett kutyájának meglepettségében, aki óvatosan szimatolta környéken fellelhető új szagokat. Kevin még közelebb merészkedett a tárgyhoz, de nem akarta beszívni a terjeszkedő füstöt, attól távol maradt. Felébredt benne a félelem. Kísérteties csend honolt, a levegő szinte megfagyott körülöttük, egy légy sem zümmögött, a fiút hatalmába kerítette a szorongás. Halotti csend ült a tájra. Láta, hogy egy meteor, de ilyet még soha nem élt át, és ez a csend... sehol egy madár, sehol egy ember, egy jármű... hátborzongatóan hatott a kavargó köddel együtt. Érezte, talán el kellene mennie onnan, de valami rejtélyes belső erő mégis ott tartotta. Teljesen elmélyült e hangtalan helyen és meredten figyelt előre. A pillanatnyi némaságot a kutya váratlan csaholása zavarta meg, amitől Kevin összerezzen és szinte halálra rémült.

- Delta! Csend legyen! – kiáltott oda neki, az eb viszont ügyet sem vetett rá, pedig jó nevelést kapott. A srác odasietett a kutyájához, ám az sem szóra, sem mutogatásra nem reagált, csak csaholt. Egyre idegesebben hallatta hangját, ügyet sem vetve gazdájára, mintha félne valami-

től. Amikor Kevin is a távolba nézett, a kavargó füst mögött látta, egy homályos valami mozog a kráter túloldalán a kidőlt fák között.

- Ki az? Ki van ott? – nem szokott ő bátor lenni, inkább meghúzza magát, ez az egészen új helyzet azonban teljesen megrendítette, egy röpke másodperc erejéig nem tudta mitévő legyen. Most mégis átvágott a meteor vágta árkon és a túloldalt kijutva már egy ember alakja rajzolódott ki. – Hé, mit keres maga itt? – viszont válasz ezúttal sem érkezett. Az árny még mindig próbált eltávolodni, segítette a félhomály, amely gyengéden átölelte és betakarta, de a fiú utána eredt, egyenesen bele a szétmálló füstbe. Kuttyája követte és még mindig folytatta hangos csaholását. Kevin egyre jobban félt, lévén, hogy egy alak próbál elmenekülni a farmjukról, egy meteor mellől, ügyet se vetve rá. Először csak sétált, majd kiérve a füstből és beérve a fák közé futni kezdett. Delta nem teketóriázott, a srác hiába próbálta fékezni, a négy lábú üldöző-be vette, csakhogy az ismeretlen ügyesen mozgott az erdős területen. Nem ment túl mélyre a rengetegben, inkább a szélén maradt. Kevin ismét nem tudta mi tévő legyen, végül döntött, inkább a kuttyája utána szaladt. Egyértelmű reszketés járta át, mindeközben féltette kedvencét is. Rövid, alig fél percnyi üldözés után az eb elkapta az idegent és hangos vicsorgás közepette rávetette magát. Amikor a fiú utolérte, azonnal leparancsolta az emberről. Delta szót fogadott és nemsokára az ismeretlen is lassan-lassan feltápáskodott, bár a kutya mindvégig szemmel tartotta és gyanúsán nézett rá. Egy sötét bőrű férfi állt vele szemben. Kávébarna szemével fürkészte a fiút és a kuttyáját, arca még csak meg se rezzent. Ezt a mozdulatlan képet csak a szemének ideges ide-oda tekingetése zavarta meg. Látszott rajta az idegesség, az elveszettség érzése és hogy teljesen új helyzetben találta magát. Nem tudta, hogy próbáljon menekülni, vagy inkább beszéljen a kölyökkel. Ahogy a fiúban, úgy benne is a bizonytalanság, az ismeretlen miatti félelem és óvatosság lapult meg. A döntésképtelenség egy szempillantás erejéig teljesen eluralkodott rajta, ám nem hagyta magát és a következő szekundumban határozott. Végül csak eleresztett egy halovány mosolyt.

- Hello. – hangzott a szó, de nem tudta, mit mondjon.

- Üdv. – nyögte ki a fiú is és elcsodálkozott a férfi láttán. Még sosem látta őt. Egy majdhogyanem kopasz embert, akinek alig egy-két milliméter hosszú haj ült a fején. Bőre sötét, alkata erős, ám Kevin egy ismerőse sem így nézett ki, egy emberre nem hasonlított a városból. Még a szülei sem ismertek ilyen embert, arról minden bizonnyal ő is tudott volna, ha járt már volna náluk. Nem tudta mire vélni, hogy kerülhetett ide. Ellenben hangja szimpatikusan csengett.

- Ki maga? – szakította meg a csendet végül.

- Pharyus.

- Phaaa-ryus? – ismételte a nevét, ám akárhogy próbálta azonosítani, nem tudta. Teljesen ismeretlenül hangzott maga a név is. Kérdően nézett vissza rá.

- Pharyus. – ismételte az idegen is, miközben a kuttyát tartotta főleg szemmel, aki időnként komolyabban rávicsorgott.

- Milyen név ez? – csodálkozott rá a kamasz és Deltát próbálta megnyugtatni, ám ő is gyanakvóan tekintett a távolabb álló idegenre.
- Az enyém. – válaszolta teljesen komolyan.
- Mindjárt gondoltam, hogy nem az enyém. – szólt flegmán a srác, aztán tovább faggatta, miközben alaposan szemügyre vette az ismeretlent. – És hogy kerültél ide?
- Nemrég érkeztem.
- Honnan?
- A távolból.
- Nem lehetne, hogy értelmes válaszokat adj? – morgolászott idegeskedve Kevin.
- Ezek értelmes válaszok. – mondta határozottan.
- Várjunk egy pillanatot. – töprengett el, majd hol az idegen, hol pedig a távolban rejtőző szikla felé nézett. Hosszúnak tűnő pillanat után a fiú a meteor irányába bökött. – Te azzal érkeztél ide? UFÓ vagy?
- Nem. Pharyus vagyok. – felelte előbb a fiúra nézve, majd a meteor helye felé. Remélte, hogy megbízhat a fiatalemberben, mégis benne fészkelődött a menekülés lehetősége is. Egyelőre azonban úgy döntött, megpróbál bízni. – Igen, ezzel érkeztem.
- Te jó ég, egy UFÓ van a farmunkon! – döbrent rá és nem tudta mit mondjon. Egyszerre még nagyobb csodálat és rémület kerítette hatalmába, melyek egymással dúltak hatalmas csatát a fiú lelkében és agyában egyaránt. Hallott történeteket idegenekről, ellenben egyet sem hitt el eddig, bár mindig fenntartotta a lehetőségét, hogy lehet, van valami az úrben, távol tőlük. Ami most történt, az pedig már a valóság volt. Előtte állt egy teljesen idegen ember, aki voltaképpen csak kinézetre tűnt embernek, úgy is teljesen idegennek. – Egy valódi UFÓ! El sem hiszem!
- Elnézést, hogy helyesbíték, de az UFÓ az – mutatott a meteor felé –, én esetleg ufona-uta lehetnék, de az sem vagyok. Építő vagyok. – vallott ismét, de a kétség, hogy talán nem a megfelelő emberrel találkozott, még mindig benne lappangott. Meglehet, ő még nem érett meg arra, hogy efféle helyzeteket is komolyan értékeljen. Vajon ki lehet elég felnőtt egy ilyen történethez?
- Építő? Mármint milyen? – nem értette, lemaradt az eseményekkel, az elméje mindezt hihetetlennek, inkább álomszerűnek tartotta.
- Építő, ez a nevünk, mint nektek az, hogy ember. – felelte, majd úgy tűnt, hogy fáj a feje, mert szemével érdekesen hunyorgott, kezével is a kobakjához kapott.
- Mi a baj? – nézett nagyot Kevin.
- Fáradt vagyok. – csuklott el a hangja, látszott, hogy nem áll stabil lábakon.
- Gondolom, messziről jöttél. Elég fárasztó út lehetett. – vélte miközben próbált képeket tárítani az utazáshoz. Egy pillanatra el is bizonytalanodott, hogy mi van, ha mégis ember és csak szórakozik vele, ám ezt a nézetet hamar elhessegette maga elől.

- Az is volt. – csukta be a szemét, majd egy nagyot sóhajtott. – Ha nem haragszol, kimegyek a napfényre. – indult ki a fák közül.

- Rendben, de miért? – lepődött meg ismét a fiú, miközben az idegen után ment.

- Kell a fény. Éltető erő.

- Jó, de minek ilyen sürgősen? – tett fel újabb kérdést némi hezitálás után. – Nehogy próbálkozz valamivel is!

- Ezt Te még nem érted. De talán idővel... – ért ki nemsokára az erdősávból, fejét lehajtva. Mindketten kimentek a Napra, mely már alacsony járt, lassan lefekvéshez készült. Delta most már nem morgott, tovább szimatolt és visszament a meteorhoz. Kevin figyelemmel kísérte a furcsa egyént, aki a Napra kiérve úgy tűnt sokkal jobban érezte magát.

- Ez az egész hihetetlen. Még mindig csak csodálkozok. – mondta ki a kölyök, amit gondolt. Hangjában azonban érződött a félelem és az ámulat egyaránt.

- Elhiszem. – bólogatott. – Teljesen szokatlan minden. Nekem is, hidd el. – felelte, és már felegyenesedett a Napnak köszönhetően.

- Egy meteor csapódik be a farmunkon, amiből egy idegen teremtmény mászik ki, aki végül is egy ember, de mégse, mert egy idegen. – hadarta el idegesen, miközben számolta az ujjain a meglepetéseket. – Huh, álmodom vagy mi?

- Nem, nem álmodsz. Ez a valóság. – sóhajtott Pharyus.

- Húha! – fújta ki magát és izgatottan, az idegen felé mutogatva folytatta. – Ez örület! Mit keres egy meteor és utasa a földünkön? Miért pont velem történik mindez? Miért pont most? – tette fel a kérdéseket, miközben fel-alá járkált és szíve szerint ebben a pillanatban legszívesebben elfelejtett volna mindent, ami az utóbbi tíz percben történt. Hol lenyugodott egy kicsit, hol pedig még idegesebb lett, mint volt.

- Hidd el, nem így terveztem. – felelte higgadtan a másik. – Próbálj nyugodt maradni. – nem tudott jobbat mondani.

- Nyugodt?! És mégis hogyan? Egy ismeretlen fajjal futok össze az otthonomban, aki csak úgy lezuhan egy szikladarabbal az úrből és a saját nyelvünkön szól hozzám, ráadásul teljesen úgy néz ki mint egy ember, hát én most nagyon nem tudok nyugodt maradni. Vagy ez az egész egy vicc és csak át akarsz verni! – kezdett el gyanakodni ismételten.

- Nézd, elhiszem, hogy teljességgel szokatlan az egész, ám nem hazudok. A meteorral együtt érkeztem. Sikerült lelassítani valamennyire, épp ezért okozott mindössze ekkora kárt. Ha az eredeti sebességével csapódott volna a földbe, most itt egy hatalmas kráter lenne. – magyarázta némi indulattal olykor-olykor szakadozva, de hangja még mindig békés maradt. Azután nyomatékosan hozzátette. – Ez az igazság!

- Hú! Lehet benne valami. De... de... de... – elakadt a szava és nem tudta folytatni. Elméje összekavarodott, próbálta rendezni az eseményeket. Némiképp sikerült is, majd autók hangjára lettek figyelmesek.

- Nézd, nem vagyok egy ufópárti, vagy építő vagy mi a szösz, de szerintem az emberek érdeklődését, mint ahogy az enyémet is, felkeltette egy égből jövő meteor. Ritkán esik le ilyesmi. Ha itt maradsz tuti, hogy kérdőre vonnak, hogy mit keresel itt, és ha megtudják, hogy ezzel jöttél – bökött ismét a szikla irányába – akkor aztán bajban leszel!

- Segítesz? – nézett rá kérdően az idegen, mintha valami mentsvár lenne a srác.

- No-no-no-no-no. Én nem akarok senkit bűjtatni. Hazajönnek a szüleim, akkor aztán magyarázkodhatok, így is van elég bajom az iskola miatt! Főleg, ha még az is kiderül, hogy ufó vagy, akkor aztán hülyének néz majd mindenki vagy bezárnak engem is. – morgott Kevin.

- Jó, rendben. – felelte és némi hezitálás után folytatta. – Akkor megpróbálom egyedül. Nem adhatom fel a küldetésem. – fordított hátat az idegen és elindult.

- Miféle küldetés? – kíváncsiskodott a kamasz. – Hé, várj már! – indult utána és megállította. – Egye fene, maradj, amúgy sem jó irányba indultál, arra van a város. Gyere! – intett neki és Deltát is hívta magával, ám a meteoritnál megtorpant. – Ebből nem lesz baj? Nem jönnek rá semmire?

- Nem, most már csak egy szikla az űrből. Nincs benne semmi, ami árulkodó nyom lenne. Ez biztos, átnéztem. – felelte, mire a srác szemmel láthatóan nyugodtabb lett valamivel.

- Rendben, akkor gyere. – indultak át a farmon, majd bevitte őket a házba. A környéket hamar ellepték az emberek, a katasztrófa elhárítók és egyéb szakemberek. Úgy tűnt biztonságban vannak, de Pharyus nem tudta, bízhat-e a fiúban, vagy pedig álljon inkább odébb...

Ismeretlen hely:

- Nemegron, megérkeztek. – szólt egy erőteljes férfihang az ajtóból egy, az ablaknál álló alaknak. A napfény erősen tűzött, ritka pillanatok ezek már ősszel, az ablaknál álló fickó is szerette ezt. Erőt adott neki. Az ajtóból az erős fény miatt az alaknak csak sötét foltja látszódott, a fény uralkodott a szobában.

- Itt vannak hát. – szólt mély hangon a felelet. – Tudtuk, hogy eljön ez az idő is. Van bármi információ a hollétükről?

- Az egyiküket egy katonai bázisra vitték, a másik kettő holléte eddig ismeretlen, valahol Montana és Kansas államban lehetnek. Felderítőket küldtünk, hogy mielőbb találják meg őket.

- Helyes. A bázist, ahol az egyikük van, semmisítsék meg. Az eszközök a rendelkezésükre állnak. Ne késlekedjenek. – felelte határozottan az ablaknál álló, mire a másik elhagyta a termet. Mindannyian tudták, hogy mire számíthatnak, épp ezért próbáltak ellenintézkedéseket tenni, nehogy meglepetés érje őket. Már vártak rájuk, évek óta...

A farmon:

Kevin felvitte a szobájába a jövevényt, mert tudta, szülei hamarosan hazaérnek, azt pedig nem akarta egyelőre, hogy ők is meglássák. Eszébe jutott, hogy be sem mutatkozott, ezért

később ezt megtette. De utána nem tudta mi tévő legyen. Valójában nem is akarta, hogy nála maradjon az idegen. Nem ismerte. Azt se tudta milyen ember. Bár az már nyilvánvalóvá vált előtte, hogy nem is ember. Ideges lett, még tanulnia is kellett volna. A megszokott és nyugodt este most fenekestül felfordult. Félt a következményektől. Egymás után jöttek az emberek és szakemberek, akiket minduntalan át kellett küldeni a farm túloldalára. Kezdte unni. Várta a szüleit, akik szerencsére nemsokára megérkeztek. Nekik beszámolt az esetről mindaddig, hogy kiment és távolról megnézte a meteort. Ám, hogy utána kivel találkozott, inkább nem akarta elmondani. Egyelőre nem. Szerette ugyan a szüleit és bízott bennük, ám nem akarta, hogy bajba sodorják akár véletlenül is az idegent vagy őt. Helyette kitalálta, hogy egyik ismerőse jött el megnézni a szikladarabot, mert amúgy is a közelben járt. A nagy hajtás után a szülei átvették a helyzet irányítását, ő pedig felmehetett a szobájába. Delta kicsit nyugtalannak tűnt, a srác nem tudta teljesen megnyugtatni, csak annyiban, hogy nem ugatott, de lerítt róla, hogy ő is ideges.

Amikor azonban Pharyust bemutatta Kevin a szüleinek, az idegen valami különöset érzett belülről. Zavarodottságot, amit nem tudott magyarázni. A látása egy pillanatra homályos lett, vibrált előtte valami láthatatlan homály, a hallása is eltompult. Mindez csupán egy röpké szempillantásig tartott, ám tudta, hogy valami baj van. Próbált rájönni, hogy miért is történt vele mindez, de nem tudta mivel magyarázni. Nem mutatta ki rosszulétét és igyekezett illedelmesen viselkedni, emellett egyre erősebben érezte, hogy itt valami nincs rendben. Egyelőre azonban várt...

A szobában Pharyus az erkélyi ablak mögött állt, nem akart kimenni, nehogy meglássák. Az nem lett volna baj, de nem akart magyarázkodni, nem ismerte a Földet, az embereket, az adott helyzeteket. Félt, hogy még ha véletlenül is, de lelepleződik. Ki akart maradni ebből. Inkább csak állt és hagyta, hogy a napfény melengesse. Amit tudott, azt mind még az utazása során tanulta meg az űrben. Sikeresen befogták a földi rádióadásokat, műsorokat, hangokat, így mind vizuális-, mind audioanyag rendelkezésükre állt, hogy tanulhassanak.

Amikor Kevin felért, gyorsan becsukta maga mögött az ajtót és lehuppant az ágyára. Az idegen megfordult és figyelte, ám az nem szólt semmit. Ült az ágyon és meredten nézett előre. Végre kezdett megnyugodni. Nem tudta mitévő legyen. Nem is akart semmit. Aztán erőt vett magán és előcibálta a füzeteit, könyveit. Tanulnia kellett volna, hiszen másnap dolgozatokra került sor, ám nem értette még mindig az egészet.

- A helyzet az, hogy most egy rakás emberke rohangál odakint. Ma estére itt maradhatsz, de holnapra nem tudok mit kitalálni. Szerintem külön utakon folytatjuk. Holnapra még sokat kellene tanulnom és nem értem az egészet. Ha tudod, valahogy foglald le magad. – mormogott a könyve mögül.

- Rendben. Ma estére itt maradok, aztán holnap továbbállok. – felelte ismét a Nap felé for-

dulva az idegen, ami már a horizont aljáról tekintett vissza rá.

Egy pár percnyi néma csend következett, Pharyus erőt merített a legközelebbi csillagból, míg a fiú tanulni próbált, viszont hamar kijött a sodrából és odébb dobta a könyvet.

- Én ezt nem értem! Minek kell ezeket megtanulni, nem leszek én matektudós! – zsörtölődött, és dacosan elterült az ágyán. – Direkt emiatt nem kaptam ma munkát a farmon, hogy ezt tanuljam, de ha rossz jegyet szerzek, akkor aztán kapok.

- Talán én segíthetek. – szólt az idegen.

- Igen? És mégis hogyan? Hogy taníthatna engem egy idegen? – fortyogott tovább.

- Szerinted itt lennének, ha nem értenék a matematikához? – kérdezett vissza némi büszkeséggel a jövevény.

- Igen? Tudnál? – csillant fel a szeme Kevinnek némi kétkedéssel.

- Szerintem igen. Csak mutasd meg és mondd el, mit nem értesz. – lépett oda hozzá Pharyus, majd az adott oldalakon átböngészte a könyvet, hogy pontosan miről is van szó. Nem tartott sokáig és bólogatott. – Ez egyszerű. Elmagyarázom, hogy meg is értsd. – kezdte el a tanítást. Úgy helyezkedtek el, hogy a jövevényt még sütötték a Nap utolsó sugarai, ám a fiú már árnyékban ült. Hosszú időn keresztül magyarázott Pharyus, nyugodtan és türelmesen, aztán végül az iskolás is megértette miről van szó és pár óra megfeszített tanulás után már tisztán látta az összefüggéseket és meg tudott oldani bármilyen feladatot a könyvből. Addigra már rég besötétedett, ám még a srác leugrott némi ennivalóért, a vendég azonban nem kért semmit. Hamarosan visszatért egy tálcával, amin egy finom vacsora bújta meg, illatát gyorsan szétárasztotta a szobában.

- Biztos, hogy nem kérsz? – kínálta még egyszer, ám Pharyus csak a fejét rázta. – Ahogy gondolod. – vont vállat és hálálkodásba kezdett. – Még egyszer köszönöm a segítséget, ha akarod, használhatod a számítógépet, vagy amit csak akarsz itt a szobámban. – ült le a gép melletti asztalhoz és falatozni kezdett. Örült, hogy az idegen segített neki és már érti a matematika ezen részét is. Örült, mert ritkán kapott másoktól segítséget a szülein kívül és barátai sem nagyon voltak, akikre számíthatott. Kezdett valamelyest feloldódni és nem oly komoran tekinteni rá. Örült, hogy találkozott egy ilyen furcsa jövevényel, aki leült a géphez és hamar feltalálta magát, hogy mi mire való. Keresőprogrammal folytatta, és a fiú meglepetésére meglepően gyorsan gépelt. Egy szót írt be csupán: „Ghaya” és a találatokat egymás után nézegette, alig jött be egy oldal, már lépett is a másikra. Kevin ismét meglepődött.

- Wáó, ez aztán a gyorsaság! Mit csináltál vele?

- Kiszűröm a lényegtelen dolgokat. Tiszta információt gyűjtök.

- Ööö... aha. – vont vállat, majd a szó után kérdezett, érdekelte. – És ki vagy mi az a Ghaya?

- Őt keressük. – hangzott a rövid felelet, mely megválaszolta ugyan a kérdést, de még többet vetett fel, Kevinnek ki is esett a villa a kezéből, amit aztán zavartan keresgélt a földön.

- Őt? Ő is olyan mint Te? - törölgette a villáját egy szalvétában.

- Igen.

- És mi az, hogy „keressük”? Hányan jöttetek? – állt el a lélegzete és meredten nézte Pharyust, aki csak akkor pillantott felé.

- Hárman.

- Akkor négy idegen van a Földön? – lepődött meg a fiú és már nem tudott enni, érdekelte minden részlet. Az idegen felkeltette az érdeklődését.

- Majdnem. Többen vagyunk itt. És nem mind barát.

- Mi-mi-mi-mi? – nézett nagyot és kissé megijedt. – Mi az hogy nem mind barát?

- Úgy értem ellenség.

- Jól van, jól van, mindjárt gondoltam, de kik ők?

- Tudtunkkal vannak itt a TÖMB tagok közül is.

- Micsoda? Milyen tömb? – nem értett semmit, amit Pharyus is észre vett.

- Ha akarsz, elmesélhetem, bár mivel holnap elválnak útjaink, nem sokat fog jelenteni Neked. Ennek ellenére elmondhatom, ha szeretnéd. – mondta az idegen, mire a fiú heves bólogatásba kezdett. – Rendben. Akkor elkezdem a legelején. Egy ősi faj hozott létre minket évszázadokkal ezelőtt a bolygónkon. Hogy pontosan mi célból, azt mi sem tudjuk. Ám ők eltűntek, és nem tudjuk, mi történt velük. Nem ismertük meg őket, csak néhány feljegyzés maradt meg tőlük. Amikor több százan magunkhoz tértünk már csak az üres planéta várt minket. Nem rendelkezünk semmilyen előre programozott feladattal, nem találtunk semmi utalást, hogy mi lenne a küldetésünk, csak annyit tudtunk, hogy kik vagyunk. Elárulnám, hogy valójában nem vagyunk élőlények. – vallotta be nemes egyszerűséggel. Erre a mondatra Kevin még inkább nagyobb nyitott szemekkel és fülekkel figyelte az idegent és egyre inkább ámult a történetről. Ám az idegen nem állt meg, folytatta. – A készítőink nagyon fejlett technológiával rendelkeztek, így sikerült megalkotniuk minket. A Ti szavatokkal élve csak robotok vagyunk, ám már-már szerves lények. Apró sejtekből állunk mi is és bonyolult kémiai folyamatok zajlanak bennünk, ahogy az emberekben is. Még sok mindent nem tudok rólatok, ám akárhogy is, hasonlítunk egymásra. Ellenben igen tudjuk, hogy mi gépek vagyunk. Bár a Földre érve számos külső tényezőt meg kellett változtatnunk, hogy így nézzünk ki, ahogy most. – a fiú szóhoz sem jutott a csodálkozástól, csak nézett nagyokat már-már tátott szájjal. – Nincs szükségünk élelemre vagy vízre, főleg a Napfény az, ami éltet bennünket. Mindezt csak megemlítettem, hogy tisztában legyél dolgokkal, a fontosabb maga a történet. – magyarázta Pharyus. – Hosszú időn keresztül magunk éltünk békésen, sajátos társadalomban, egy tízfős Bizottságot felállítva. Ők irányították a többiek munkáját. Mert mindeközben építkeztünk és fejlődtünk. Az évek folyamán azonban a Bizottság nem tudott egy kérdésben dűlőre jutni. Hogyan osszuk meg a fenntartásunkat? A bolygó készletei erősen fogyatkoztak, talán épp ezért hagytak magunkra az építőink, nem tudjuk. A kérdésre három csoport alakult meg. Öten a megosztást támogatták külön építőkkal és

külön termelőkkel. Négyen az önfenntartást támogatták, miszerint mindenki maga állítja elő az energiát és a terméket. Egyikük a körforgást és a fejlesztést, vagyis átprogramozást javasolt. Idővel az önfenntartást támogató tagok egy külön szekcióba tömörültek, melynek neve: TÖMB lett. Teljes Önfenntartással Működő Bizottság. Amint teheték, megölték a tizedik tagot, aki a körforgást javasolta. Nem tetszett nekik, hogy fejlesztéseket akart mindenkinek, mivel a TÖMB már előtte is titkon programozásokat, finomításokat végzett saját magán. Időközben egyre radikálisabb és veszélyesebb alkalmazásokat, szubrutinokat írtak. A másik tábor, az Ötök Társasága, a mi nyelvünkön a Daarhyanok, a Tiéteken Építőket jelent. Mint említettem ide tartozok én is. Egyre inkább igyekeztünk távol tartani magunktól a TÖMBöt. Mi csak a programunkat ellenőriztük és csak annyit fejlesztettünk, amennyi tényleg nélkülözhetetlen volt. Egyre több ellentét született a két csoport között, mely növelte az ellenséges hangulatot. A Bizottság két részre szakadt: az Építőkre és a TÖMBre. Vezetőink közé tartozik Holoryus, Vaaryus, Agaryus és én. Valamint egy ötödik tag, aki átpártolt az ellenséghez. Az ő neve Romoryus volt, aki számos információval felvértezve elárult minket és a TÖMB befogadta. Vezetőik Emagron, Zolagron, Nemegron, Wezegron és Romogron, aki valaha Romoryusként élt. Az ellentétek kiéleződése egyre inkább veszélyes helyzeteket teremtett, amely több kisebb háborúba torkollott – mind az Építők, mind a TÖMB harcosokat is épített. Idővel az ütközetek abbamaradtak, két külön térélen építettük társadalmunkat. Évekig nem kerültünk kapcsolatba egymással, bár egész idő alatt figyeltük a másikat. Mi békét akartunk, nem tűzszünetet, ezért követet küldtünk a TÖMBhöz. Ghaya – aki magát függetlennek vallotta – vállalkozott és útnak indult a másik tábor felé... ám a TÖMB elfogta és bezárta, amit az Építők ismétellen ellenséges lépésnek tekintettek. A TÖMB válaszlépésként Ghayat kilőtte egy kabinban az űrbe a semmi felé irányítva őt. Sajnos csak hosszú évekkel később jöttünk rá erre és úgy tudjuk ide, a Földre került. Időközben sikerült előrelépéseket tenni a radarrendszerben és számos egyéb technológia terén, így meg tudtuk téveszteni az ellenfelet, miszerint számunk rohamosan nőtt. Ez persze nem volt igaz. A TÖMB egyre erőszakosabb lépéseket intézett felénk. Vírusokat fejlesztett és mérhetetlenül nagy agresszióra programozta magát. Mi egyre védtelenebbek maradtunk az általuk készített programokkal szemben. Sikerült is tönkretenniük a visszatöltő állományunkat. Az évek során legyengült a védelmünk. Ghaya mindkét rész felől is segíthetné a háború végét. Rendelkezik a visszatöltő állománnyal, számos titkos információja van a TÖMBről, amit nekünk nem sikerült megszerezni és még számtalan dologban a segítségünkre lehet. Ha nem találjuk meg, az a végünket jelentheti. A hírszerzésünk szerint az egyik tagjukat, Nemegront is ide küldték pár csatlósával együtt. Minden bizonnyal már egy ideje itt tartózkodnak. Ők az ellenfeleink, ezért mondtam, hogy többen vagyunk itt. Reményeink szerint életben kell lennie Ghaya-nak, de nem tudjuk, hol lehet és hogy Nemegron vajon megtalálta-e. Kis bolygó ez, ám mégis nagy. – sóhajtott Pharyus. – Sőt, már legalább tíz földi éve itt van. Ennek ellenére életben kell lennie, különben nagy valószínűséggel Nemegron sem lenne már itt.

- Huh, szóhoz sem jutok. – álmélkodott Kevin és hitte, hogy mindaz, amit most hallott, az igaz. Valami belső arra ösztökélte, hogy higgye el a történetet. Úgy érezte, hogy ez valóságos lehet, hogy miért, azt ő maga sem tudta volna megmagyarázni. Furcsán és hihetetlenül hangzott az egész. Ha más mondja neki, minden bizonnyal kineveti és hülyének nézi. Ám mindezt egy meteorittal érkező idegen mesélte neki. Mégis a kételkedés apró parazsa fellángolt. – Ez tényleg igaz?

- Tényleg. És Ghaya a mi küldetésünk. Nem adhatjuk fel, ez az alternatíva szóba sem jöhet.

- Értem. De hogy fogjátok megtalálni? – kérdezősködött tovább.

- Még nem tudom. Az érkezésünkkel így is történt egy malőr. Együtt kellett volna földet érünk, nem külön. Valami hiba lett a rendszerben. Az egyik pillanatban az egyik társam, Erhynia fülkéje robbant le, majd Dovorús is, ő még szerencsére tudta tartani az irányt, mégis eltávolodtunk. Előbb egymást kell megtalálnunk, addig kitalálok valamit. És lehetőleg minél előbb. Nincs vesztegetni való időnk. Csak még nem érzem teljesen tökéletesen magam, épp ezért maradok itt ma estére, holnap pedig nekilátunk a küldetésnek.

- Értem. Akkor nem ez az egyetlen meteor mely földet ért. Ilyet se él meg mindennap az ember. – felelte a fiú, de össze volt zavarodva. – Erre szerintem aludni kell egyet. – nézte még mindig Pharyust, aki az asztalra mutatott.

- Előbb szerintem edd meg, mielőtt teljesen kihül.

- Igazad van. – bólintott és nekilátott a vacsora befejezéséhez. Az idő már későre járt, Kevin is lassan alváshoz készülődött, és helyet készített Pharyusnak a másik ágyon, bár kétséges volt, hogy az idegen egyáltalán alszik-e.

- Így emberi formánkba nekünk sem árt egy alváshoz hasonló állapotba kerülés. Javítjuk és regeneráljuk magunkat. Köszönöm a helyet. – hálálkodott a jövevény még a gép előtt ülve. Próbált valamilyen információt kipréselni a világhálóból Ghayával kapcsolatban, ám hiába gyorsította meg a keresést, a rendszer számára lassúnak bizonyult. Mindezek mellett csak egy próbának tartotta ezt a lehetőséget, valójában nem is remélte, hogy talál valamit, de le kellett tesztelnie. Éjjel tizenegy óra körül járt az idő, mikor végre ágyba kerültek.

- Köszönöm, hogy mégis segítesz. Valójában nem is reméltem, hogy befogadsz. – ismerte el a lény, mikor már ő is lefeküdt a kanapéra a szoba másik végében és leoltották a lámpát.

- Ne köszönd. Össze vagyok zavarodva, még azt sem döntöttem el, hogy feladlak-e, vagy sem. Nem tudom mi a jó döntés, de nem is érdekel. – motyogott a fiú.

- De eddig nem árultál el. És a pillanatnyi döntések fontosak. Minden, amit teszünk, szolgál valamit, ha mást nem is, tanulságot igen. Ezt ne feledd.

- Milyen okosság. – felelte flegmán. – Inkább aludjunk. – intette csendre az idegent.

- Ahogy óhajtod. Végül is a lényeg, hogy ismerd meg önmagad. De akkor aludjunk. Jó éjt!

- Jó éjt! – motyogta vissza. Nem tudta, hogy mitévő legyen, szokásához híven, inkább távol maradt mindenkitől. Ilyen volt ő, visszahúzódó és általában magányos.

Egyikük sem tudott rögvést elaludni, Kevint valahogy ébren tartotta az elmúlt pár óra eseménye, és hogy farmjukon még akkor is több tucat ember dolgozott. Elméje és vele együtt a fantáziája is kusza szálakat üldözött, melyek a végeláthatatlan messzeségbe nyúltak. Rengeteg kérdés kavargott a srác fejében, amikre csak a fantáziával tudott válaszokat adni egyelőre. Benne maradt az idegesség és a félelem is, miközben mégis hitte, hogy az égből érkezett lény igazat beszél. Először félt elaludni gondolván, hogy az idegen esetleg megöli az éjszaka folyamán, ám ezt a lehetőséget hamar elhessegette a gondolatai közül. Pharyus pedig remélte, hogy meg fogja találni azt, akit keres. Egy hosszú éjszaka állt előtte, így volt ideje a szerencsétlenségből adódó fáradtságát kipihegni és energiáit mozgósítani. Mindeközben eszébe jutott néhány ötlet, miszerint jobban ki tudná használni a számítógépet. Ám csakhamar tartalékra állította magát és ha mondhatjuk így: álomba szenderült. Csakhogy ez az éjszaka más volt a számára, mint a többi. Elméjében képek jelentek meg, olyanok, amelyeket még sosem látott. Jéghideg falak között állt, hol a sötétség uralkodott. Nem tudta milyen helyet látott, de vészjóslóan hatott. Remélte, hogy még nem késtek el, és van még esély, hogy minden békés legyen...